

Царь Петъръ.

Каква честь? Кажы ся желаніе-то.

Георги Сурсовулъ

Нека ми бжде дозволено, добрый ми царю... по-добрѣ да примълчѣх сега (цалува му мантиѣ-тѣ). Твои-тѣ милости сѣ неизказаны. Ако ли изрѣчешь и тѣѣ милость, моя-та старость не ще е имала такъвѣ честить часъ, а сынъ ми ще ся види въ най-голъмо благополучіе на свѣта.

Царь Петъръ.

Същамъ ся, Георге, същамъ. А знаешь ли сърдце-то на мойѣ-тѣ дъщерѣхъ?

Георги Сурсовулъ.

О, ако ми дозволишь да кажѣх истинѣ-тѣ, азъ знаѣхъ нейно-то сърдце: ты отъ малкѣ още отличява сына ми съ свои-тѣ милости.

Царь Петъръ.

Излъганъ си, Георге, азъ познавамъ по-добрѣ сърдце-то на дъщерѣхъ си. Ты никакъ не е имала на сърдце си такавѣ милость. Това ти желаніе мя турга въ съмненіе. Георге, булото, подѣ което ты си крыялъ твоѣ-тѣ притворность, ся откри. Ты не ми си былъ искренъ. Азъ съмъ ся лѣжалъ; сега те познавамъ.

Георги Сурсовулъ.

Не, господарю, моляхъ, азъ говорѣхъ онова що е истина. Бжди увѣренъ, че княгыня Райна нико-го не обыча освѣнъ сына ми.

Царь Петъръ. (сърдито).

Лѣжишь, Георге. ты никогы не ще обыкне